

ХОЛИ БЛЕК, ТОНИ ДИ ТЕРЛИЗИ КНИГА ЗА ДУХОВЕТЕ

Част 1 от „Хрониките на Спайдъруик“

Превод от английски: Екатерина Латева, 2004

chitanka.info

На моята прабаба Мелвина, която ми каза, че трябва да напиша точно такава книга, и на която аз отговорих, че това няма да стане!

Х. Б.

На Артър Ракъм с пожелание да продължи да вдъхновява всички така, както вдъхновява мен!

Т. Д.

Скъпи читателю,

През дългите години на приятелството ни с Тони ние двамата по детински се вълнувахме от феи, духове, джуджета и всякакви фантастични същества, но не осъзнавахме колко ни сближава този интерес, нито пък предполагахме с какво може да ни сблъска той.

Един ден Тони и аз, заедно с още двама или трима писатели, бяхме поканени на среща с читатели в една голяма книжарница. След края на срещата раздадохме автографи, после побъбрихме и решихме да помогнем на книжарите да подредят столовете и книгите. Свършихме бързо и вече се канехме да си тръгваме, когато един от служителите приближи към нас и каза, че имаме писмо. Попитах за кого е писмото. И Тони, и аз бяхме изненадани от отговора.

— И за двамата — каза книжарят.

Писмото може да видите на съседната страница. Прочетохме го, после Тони се зае да изучава една страница, изпратена заедно с писмото. Беше фотокопие от стара книга. Когато го разгледа, Тони вдигна поглед и каза, че непременно трябва да видим книгата. Гласът му беше пресипнал от вълнение.

Бързо написахме бележка, пъкнахме я в плика, с който пристигна писмото, и отново го дадохме на човека от книжарницата, за да го предаде на трите деца — Мелъри, Джерард и Саймън Грейс.

След известно време намерих пред входната врата пакет, вързан с червена панделка. Няколко дни след това звънецът иззвъня. На прага

стояха Мелъри, Джерард и Саймън. Поканих ги и те разказаха своята невероятна история.

Трудно е да опиша какво се случи после. С Тони се озовахме в свят, за който никога не бяхме вярвали напълно, че съществува. Сега вече знаем, че феите и джуджетата, духовете и елфите, чудовищата и тролите не са само в страшните детски приказки. Ние сме заобиколени от техния невидим свят и се надяваме, че ти, скъпи читателю, също ще отвориш очи за него.

Холи Блек

„Уважаема мисис Блек,
Уважаеми мистър Ди Терлизи,

Знаем, че повечето хора не вярват в елфи и духове, но ние вярваме. Мислим, че вие също вярвате в тях.

Когато прочетохме вашите книги, решихме да ви пишем.

Ние тримата познаваме истински елфи и горски духове, всъщност, не само ги познаваме, а знаем много неща за тях и преживяхме много заради тях.

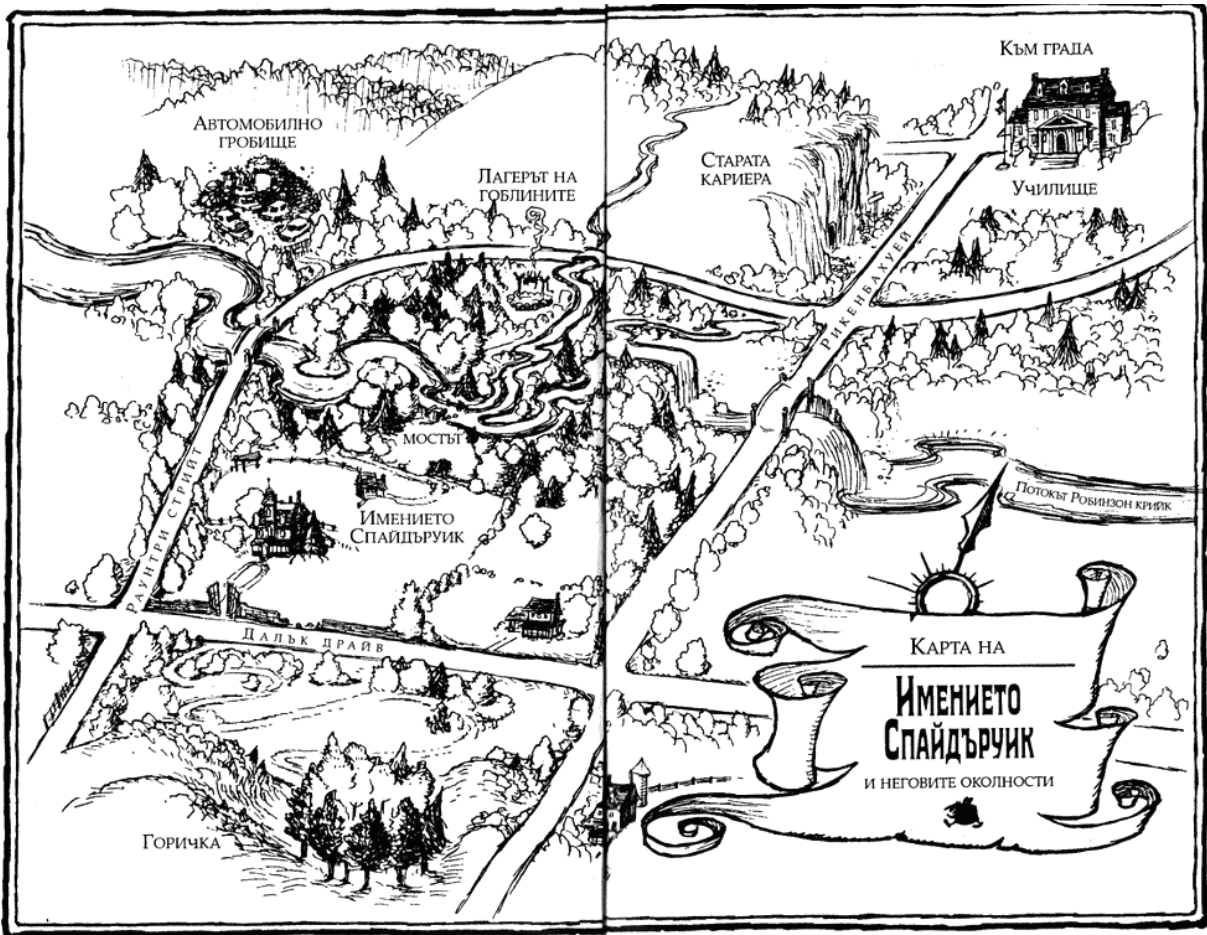
Заедно с това писмо ви изпращаме фотокопие от страница на стара книга, която намерихме на нашия таван. Съжаляваме, че копие то е лошо, но копирната машина беше повредена.

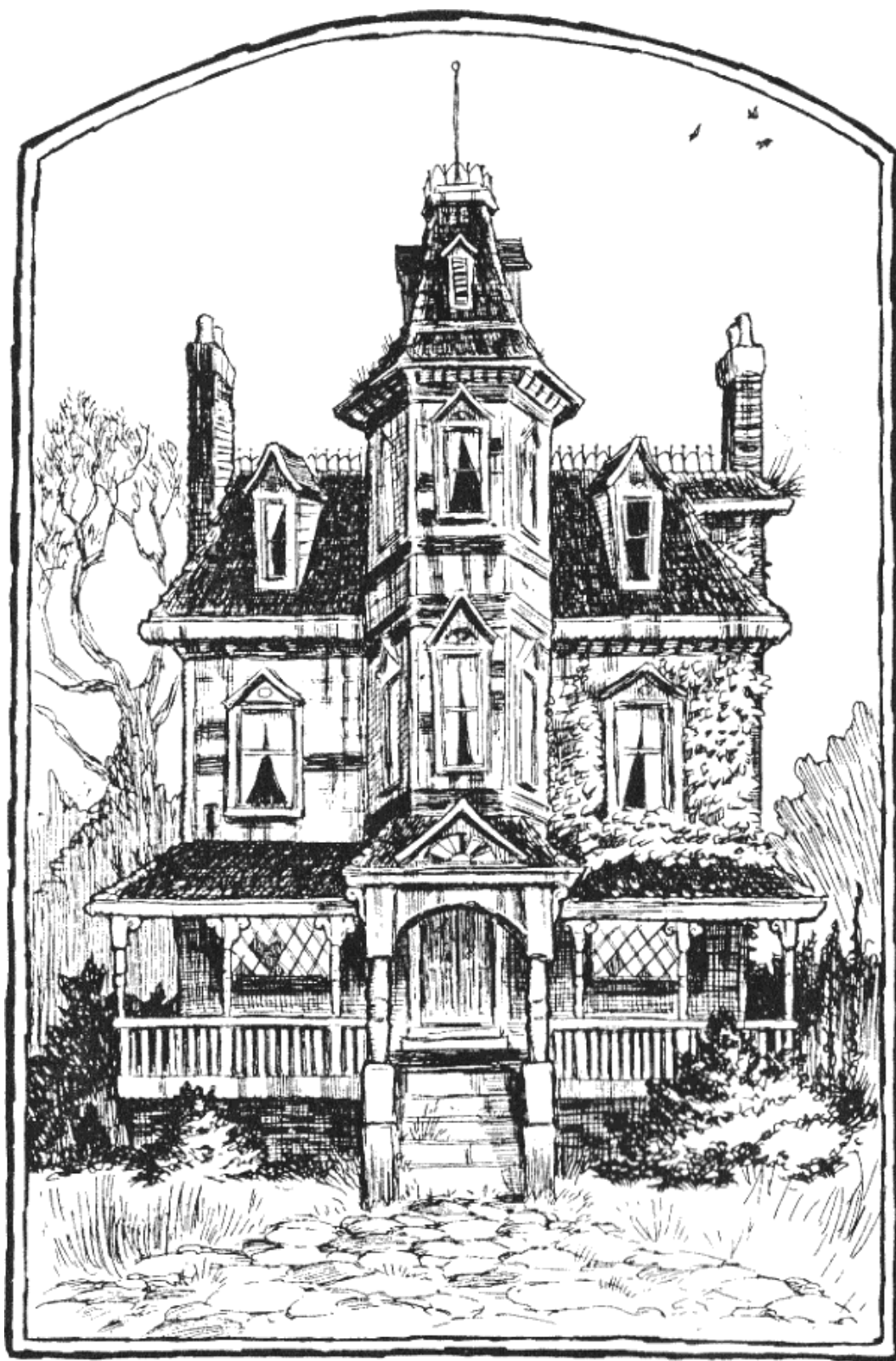
Книгата, за която говорим, учи хората да разпознават фантастичните същества и да се защитават от тях. Много искаме да предложите тази книга на своя издател. Ако сте съгласни да го направите, моля напишете писмо, поставете го в този плик и го оставете в книжарницата. Ние ще намерим начин да ви изпратим книгата. Не можем да използваме обичайната поща, защото е много опасно.

Издаването на книгата е важно, тъй като онова, което ни сполетя, може да се случи на всеки. Искаме хората да знаят за него, за да могат да се предпазят.

С уважение:

Мелъри, Джерард и Саймън Грейс“

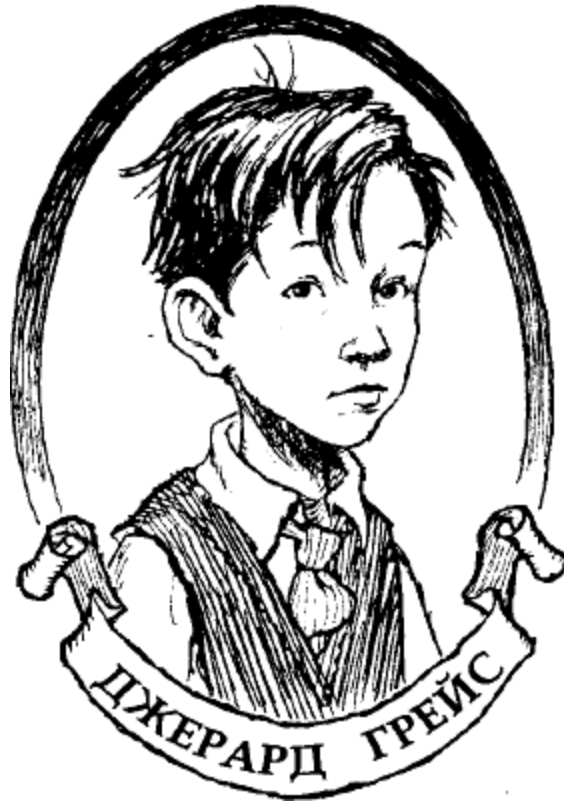

*Къщата изглеждаше като дюзина съборетини,
струпани една върху друга*

ГЛАВА ПЪРВА

В КОЯТО МЕЛЪРИ, ДЖЕРАРД И САЙМЪН СЕ ЗАПОЗНАВАТ С НОВИЯ СИ ДОМ

Ако някой попиташе Джерард Грейс какви ще станат сестра му и брат му, когато пораснат, той веднага щеше да отговори, че брат му Саймън ще стане ветеринарен лекар или укротител на лъвове, а сестра му Мелъри ще бъде олимпийска шампионка по фехтовка или ще лежи в затвора, защото е нанизала на сабята си някой самонадеян нещастник, който не е бил наясно с каква фурия си има работа.

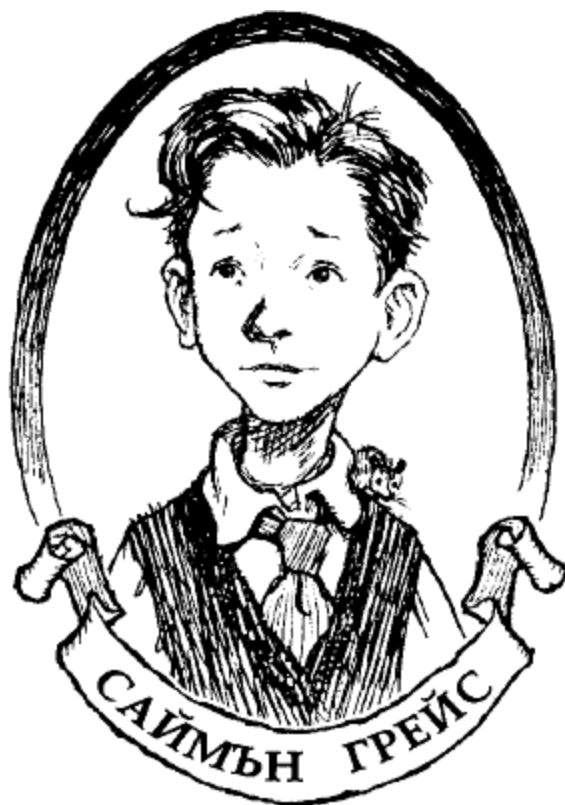
Джерард обаче не можеше да каже какъв ще стане той самият. Не че някой го питаше. Не че някой изобщо го питаше какво мисли за каквото и да било.

Да речем къщата, в която се местеха. Той вдигна поглед към нея, огледа я, после присви очи. Може пък така, поразмазана, да изглежда по-добре.

— Съборетина! — каза Мелъри и скочи от кабината на товарното такси.

Не беше особено точна. Къщата изглеждаше като дузина съборетини, струпани една върху друга. Най-отгоре стърчаха няколко комина, а върху покрива се нижеше желязна ограда като пищна украса на грозна шапка.

— Не е чак толкова лоша — каза майка му и се усмихна, но усмивката ѝ беше пресилена. — Все пак къщата е викторианска.

За разлика от останалите, Саймън, близъкът на Джерард, не беше развълнуван. Той се оглеждаше наоколо със занесен поглед и сигурно се наслаждаваше на мисълта за всички сладки животинки, които можеше да си отглежда тук. Къщата наистина изглеждаше подходяща за менажерия. Джерард си спомни как в малката им спалня в Ню Йорк брат му дълго и грижливо приготвяше своите животни за път. Въздъхна. Знаеше, че за да бъде щастлив Саймън, ще трябва

страшно много буболечки, зайци, таралежи и всякакви други местни твари.

— Хайде, Джерард, идвай! — повика го Саймън.

Джерард се сепна. Останалите бяха стигнали до стълбите пред верандата, а той стърчеше насред ливадата и продължаваше да зяпа.

Входната врата на къщата беше сивкава, избеляла и напукана от годините. Тук-там в цепнатините на дървото и около пантите бяха останали следи от боя с неопределен цвят. В центъра на вратата с един-единствен огромен пирон беше закована желязна глава на овен, ръждясала отдавна. От устата на овена висеше халка, която служеше за мандало.

Джерард се загледа как майка му напъха в ключалката голям назъбен ключ, превъртя го, после натисна вратата с рамо. Вратата се отвори.

Зад нея имаше сумрачен коридор. Единственият прозорец към него се намираще на половината височина на стълбите. Оскъдната светлина, която се процеждаше през зацапаните стъкла, придаваше на стените зловец червеникав оттенък.

— Всичко е точно така, както го помня — усмихна се майка им.

— Само е станало още по-гадно — обади се Мелъри.

Майката въздъхна, но не каза нищо. Коридорът водеше към трапезарията. В нея имаше само една дълга маса, покрита с избелели петна от вода и прах. Гипсовият таван беше напукан, а от тавана, на орфани проводници, висеше прашен полилей.

— Защо не пренесете тук нещата от колата? — предложи майка им.

— Тук? Тук вътре? Сред всичко това? — попита Джерард.

— Да, тук вътре, сред всичко това — кимна тя и тръшна куфара си върху масата, без да обръща внимание на облака прах, който бухна от плота и увисна във въздуха. — Ако леля ви Лусинда не ни беше позволила да живеем тук, не знам къде щяхме да отидем. Трябва да сме благодарни за това, което имаме.

Никой не каза нито дума. Колкото и да се мъчеше, Джерард не можеше да изпита дори бледо подобие на благодарност. Откакто баща им ги напусна, всичко вървеше наопаки. В училище забърка големи каши и сега над лявата му вежда бавно се разнасяше цицина, която все още му напомняше какви ги беше оплескал. С една дума, лоша работа.

Но тази къща... Тази къща беше най-лошото от всичко, което се случи напоследък.

— Джерард, може ли за момент! — повика го майка му, тъкмо когато той се обърна, за да последва Саймън към колата.

— Какво има? — попита той.

Майка му изчака Саймън и Мелъри да излязат и едва тогава заговори.

— Джерард, за всички нас това е шанс да започнем отначало. Ясно ли е?

Джерард кимна неохотно. Знаеше какво не изрече майка му — че не го изхвърлиха от училище, само защото така или иначе се местеха. Според майка му това сигурно беше още една причина, поради която Джерард трябваше да е благодарен. Само че той не беше. Изобщо не беше.

* * *

Джерард слезе по стълбите. Мелъри беше смъкнала два куфара и ги беше натрупала върху един пътнически сандък.

— Чух, че не иска да яде и е отслабнала толкова много, че направо умира — подхвърли тя.

— Леля Лусинда ли? — погледна я Саймън. — Ами, едва ли умира. Просто е много стара. И изкукуригала.

Мелъри поклати глава.

— Чух мама да разговаря по телефона. Разправяше на чичо Терънс как леля Лусинда мисли, че малките хора ѝ носят храна.

— Нищо чудно, нали затова е в лудница — намеси се Джерард. — Може да си мисли какво ли не, щом ѝ хлопа дъската.

Мелъри продължи, сякаш не го бе чула.

— Казвала на лекарите, че храната, която малките хора ѝ носят, е по-хубава от всичко, което самите лекари някога са вкушали.

— Измисляш си. — Саймън пропълзля на задната седалка до един от куфарите и го отвори.

Мелъри сви рамене.

— Ако леля Лусинда умре, някой ще наследи къщата ѝ и ние отново ще трябва да се местим — каза тя.

— Може би тогава ще се върнем в града — с плаха надежда предположи Джерард.

— Ами! Забрави. Нямаме никакви шансове — обади се Саймън и изведнъж извика, вторачен в един чорап. — О, не! Джефри и Лимоновата капка са изгризали дупка в чорапа и са се изнизали.

— Мама каза да не носиш мишки тук! — сложи ръце на кръста си Мелъри. — Каза ти, че тук може да си имаш нормални животни.

— Ако ги оставя да избягат, ще залепнат в капан от лепило или в някаква друга подобна ужасия! — Завайка се Саймън, обърна чорапа наопаки и пъкна пръста си в дупката. После внезапно се извърна към Мелъри. — А може ли сега аз пък да попитам нещо. Ти защо домъкна тук всичките си боклуци за фехтовка? А?

— Първо, не са боклуци! — озъби се Мелъри. — И второ, не са живи като твоите гадини.

— Млъквай! — изръмжа Джерард и пристъпи към сестра си.

— Това, че имаш синина на едното око, не значи, че няма да ти насиня и другото! — изгледа го Мелъри и войнствено отметна конската си опашка. После мушна в ръцете му един ужасно тежък куфар. — Като се перчиш толкова, отнеси го в къщата.

Джерард знаеше, че все някога той ще бъде по-голям и по-силен от сестра си. Това щеше да стане след време, един ден, когато тя няма да е на тринадесет, а той на девет години. Беше сигурен в това, но все пак сега му беше трудно да си го представи.

Джерард едва довлече куфара до къщата, вмъкна го в коридора, тръшна го на пода и хлопна вратата. Реши, че по-нататък ще го влачи, но изведнъж осъзна, че не си спомня как да стигне до трапезарията.

Коридорът се разделяше на още два коридора, които извиваха, криволичеха и навлизаха дълбоко навътре в къщата.

— Мамо! — Джерард искаше да извика високо, но гласът му прозвуча едва-едва.

Никой не отговори. Джерард предпазливо пристъпи напред, после направи още една крачка, но дъските под краката му изскърцаха остро и той замръзна на място.

*– Мамо! – извика отново Джерард,
този път още по-тихо.*

В същия миг вътре в стената се чу шумолене. Нещо дращеше, скърцаше и се движеше нагоре. Стигна тавана, прекоси го, изшумоля още веднъж и затихна. Настъпи тишина.

Джерард чуваше бесните удари на сърцето си. Какво толкова, това беше просто катеричка, каза си той. В края на краищата къщата изглежда така, сякаш всеки миг ще се разпадне. В нея може да живее какво ли не. Щяха да имат късмет, ако не открият мечка в мазето и птичи гнезда в тръбите на парното. Ако в къщата има парно, разбира се.

— Мамо! — извика отново Джерард, този път още по-тихо.

Точно тогава вратата зад гърба му се отвори и влезе Саймън. Носеше стъкленици с две сиви мишки с изпъкнали очи. Плътно зад него вървеше Мелъри. Тя спря и присви очи, за да свикне с полумрака.

— Чух нещо — каза Джерард. — В стената.

— Какво? — попита Саймън.

— Не знам. — Джерард не искаше да признае как за един кратък миг е бил сигурен, че в къщата има призрак. — Не знам. Сигурно е била катерица.

Очите на Саймън блеснаха. Той огледа стените с любопитство. Бяха покрити със зацапани копринени тапети със златна нишка, които на места бяха подпухнали, белеха се и тук-там дори висяха на парцали.

— Мислиш, че е катерица? В къщата? Наистина ли? Винаги съм искал да имам катерица вкъщи!

Май никой не мислеше, че нещо, което шумоли в стените, заслужава тревоги и притеснения, затова Джерард не спомена повече за шумоленето. Но докато носеше тежкия куфар към трапезарията, той все си мислеше за техния малък апартамент в Ню Йорк и за семейството им преди развода. Щеше му се преместването тук да не е истина, а само някаква причудлива ваканция.

ГЛАВА ВТОРА

В КОЯТО ДВЕ СТЕНИ БИВАТ ИЗСЛЕДВАНИ С РАЗНООБРАЗНИ МЕТОДИ

Можеха да използват само три от спалните на горния етаж. Заради течовете от покрива подът на останалите стаи беше прогнил и ги правеше опасни за влизане. Госпожа Грейс зае една от здравите спални, Мелъри се настани в другата, а Джерард и Саймън трябваше да си поделят третата.

След като разопаковаха вещите си, рафтовете на гардероба и нощното шкафче на Саймън се задръстиха от стъкленици, аквариуми, сандъчета и клетки. В някои от тях имаше риби, в други бяха затворени мишки, гущери и разни други животни. За да ги пренесе дотук, Саймън ги беше натъпкал в кафези.

Майка им се гнусеше от мишки, затова беше разрешила на Саймън да вземе всичките си животни, но не и мишките. Те обаче също бяха тук. Саймън ги беше спасявал от капана на господин Левът, който живееше точно под тях, и за нищо на света не можеше да ги изостави и да ги изложи на угрозата да попаднат пак там. Сега майка им просто се преструваше, че не забелязва мишките.

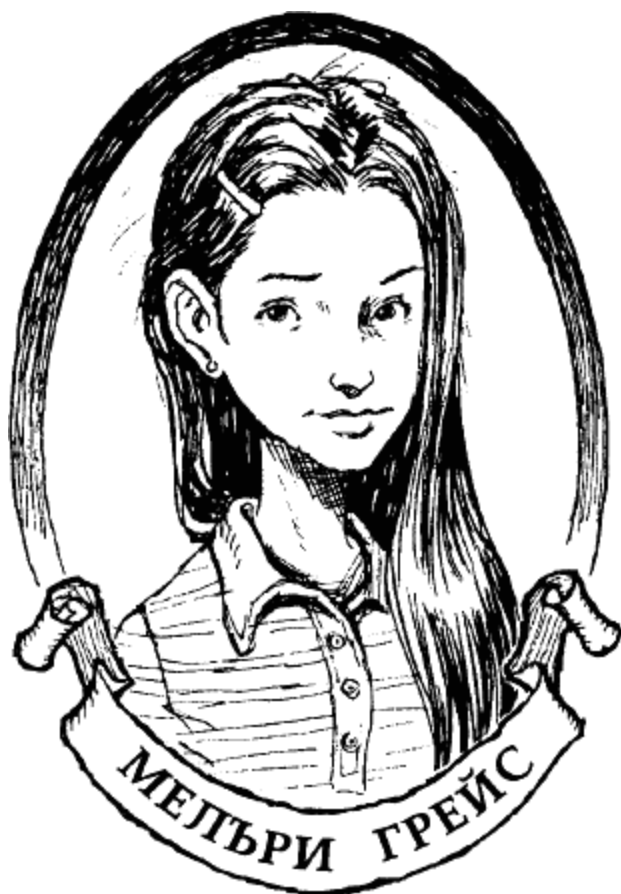
Джерард се въртеше неспокойно върху неудобния дюшек. Натисна глава с възглавницата. Почти щеше да се задуши, но и това не помогна. Колкото и да се мъчеше, не можа да заспи. Нямаше нищо против да е в една стая със Саймън, но съжителството с многобройните кафези с животни, които писукаха, цвърчаха, скимтяха и дращеха, беше много по-ужасно от това да спи сам в някоя от стаите на зловещата къща. Скимтенето и цвърченето го подсещаха за нещото в стената. В града Джерард също беше живял в една стая със Саймън и безбройните му гадинки, но там шумът на животните се губеше сред шума на хората и автомобилите и писъка на клаксоните. Тук всичко беше различно и непознато.

*Неочаквано вратата изскърца.
Джерард подскочи като ужилен и седна в леглото.*

Неочаквано вратата изскърца. Джерард подскочи като ужилен и седна в леглото. На вратата се мержелееше странна фигура с дълга черна коса и безформена бяла дреха. Джерард не разбра как се плъзна по леглото и се изтърколи на пода, свит на кълбо.

— Спокойно, аз съм — прошепна бялата фигура. Беше Мелъри по нощница. — Стори ми се, че чух твоята катерица.

Докато се изправяше, Джерард се чудеше как ще бъде оценено светкавичното му изхлузване от леглото — че е страхливец, или че просто има добри рефлексии. Саймън спокойно похъркваше в съседното легло.

Мелъри ядосано махна с ръка.

— Хайде, по-бързо. То няма да ни чака да се натуткаме, за да го хванем.

Джерард хвана Саймън за рамото и го разтърси.

— Саймън... Събуди се. Имаш нов домашен любимец. Любимееееееец!

Саймън се размърда и изръмжа, придърпа завивката и опита да се покрие презглава.

— Саймън... — Джерард се наведе още по-ниско над своя близък и зашепна енергично. — Саймън... Катерица! Катерица!

Саймън отвори очи.

— Толкова сладко бях заспал. Какво има? Каква катерица?

— Ставай и ще видиш. Мама отиде за мляко и ми заръча да се грижа за вас. Скоро ще се върне, нямаме много време! Ставай! — изкомандва припряно Мелъри и издърпа завивките от брат си.

* * *

Тримата бавно пъплеха през тъмните коридори на къщата. Най-отпред вървеше Мелъри. На всеки две-три крачици тя спираше, ослушваше се и отново продължаваше. От време на време през стените прошумоляваха тихи стъпки или се чуваше драскане.

Шумоленето стана по-силно, когато приближиха кухнята. Джерард забеляза, че неизмитата тенджера със засъхналите остатъци от вечерята е още в мивката.

— Мисля, че е тук. Слушайте — прошепна Мелъри.

Шумът спря. Настъпи мъртва тишина.

Мелъри грабна метлата и насочи дървената дръжка като бейзболна бухалка.

*Мелъри бързо грабна метлата.
– Ще разбия стената – заяви тя.*

— Ще разбия стената — заяви тя.

— Като се върне от магазина, мама ще види дупката — предупреди Джерард.

— В тази надупчена къща! Ха! Никога няма да забележи.

— Ами ако удариш катерицата? — намеси се и Саймън. — Може да я нараниш...

— Стига! — изшътка Мелъри.

Тя прецапа през кухнята с босите си крака, стигна до стената и замахна към нея с дръжката на метлата. В стената зейна дупка, а във въздуха се разнесе облак прах като брашно. Той се посипа по косата на Мелъри и тя придоби още по-призрачен вид. Без да обръща внимание на прахоляка, Мелъри протегна ръка към дупката и откърти парче мазилка. Джерард пристъпи по-близо и усети как косъмчетата по ръцете му настръхват. Между гредите в стената бяха натъпкани стари дрипи.

Мелъри издърпа няколко парцала и зад тях се появиха странни неща: остатъци от перде, разнищена коприна и дантели, опърпани ширити, галончета, връвчици. По гредата бяха забити карфици. Те образуваха загадъчна редица, която се виеше като змия нагоре към тавана. В единия ъгъл се блещеше глава на кукла, между гредите като гирлянди висяха мъртви хлебарки. По дъските се търкаляха малки оловни войници с разтопени ръце и стъпала. Приличаха на покосени от безпощадна вражеска армия. Тук-там бляскаха назъбени парченца огледало, залепени по гредата с пожълтяла дъвка.

Мелъри се пресегна и измъкна един медал. Беше сребърен, със синя панделка, награда от състезание по фехтовка.

— Този медал е мой! — възкликна тя.

— Катерицата го е отмъкнала — кимна Саймън.

— Едва ли. Не е катерица. Катериците не правят такива неща — прошепна Джерард.

— Даяна Бекли има порове, които постоянно й крадат куклите Барби — каза Саймън. — Много животни обичат лъскавите неща.

— Я виж това. — Джерард посочи хлебарките. — Какъв е тоя сръчен пор, който си прави такива джунджурии?

— Да махнем тия боклуци отгук — предложи Мелъри. — Ако това чудо остане без гнездо, ще бъде много по-лесно да го държим вън от къщата.

Джерард се поколеба. Не искаше да бърка с ръце в стената. Ами ако онова нещо все още е там? Ако го ухапе? Може би наистина не познава добре катериците, но все пак мислеше, че те не са толкова страшни и не могат да предизвикат ужаса, който изпитваше сега.

— Мисля, че не трябва да правим това — каза той. — Не трябва да пипаме нищо.

Мелъри не го слушаше. Тя се опитваше да измъкне една смачкана консервна кутия, а Саймън започна да скубе топки мърляви парцали.

— Няма никакви изпращения. Това не е нормално. — Саймън изхвърли боклука, който държеше в шепата си и отново бръкна в дупката. Като стигна до оловните войници, той спря. — Страхотни са, нали, Джерард? Какво ще кажеш?

Джерард кимна, нямаше как.

— Но все пак щеше да е по-добре да имат ръце — преглътна той. Саймън пхна няколко войничета в джоба на пижамата си.

— Саймън, чувал ли си някога за такова животно? — попита Джерард. — Искам да кажа, че някои от тези боклуци тук са доста странни. Тая катерица трябва да е изкукала колкото леля Лусинда.

— Ъхъ, вярно! Май е куку! — закиска се Саймън.

Мелъри изръмжа предупредително, но изведнъж млъкна.

— Шшшт! Чувам го отново!

— Кое? — попита Джерард.

— Шумът. Шъ-ъ-ът! Ето там е! — Мелъри отново сграбчи метлата.

— По-тихо! Не мърдай! — изхриптя Саймън.

— Не мърдам! — изсъска му Мелъри.

— Шъ-ъ-ът! — ядоса се Джерард. — Ще млъкнете ли най-после?

Тримата се промъкнаха на пръсти до мястото, откъдето идваше шумът.

Точно тогава звукът се промени. Вместо драскане на нокти по дърво, сега съвсем ясно се чуваше стържене по метал.

— Вижте! — Саймън се наведе и драсна по малка метална вратичка в стената. Звукът беше почти същия като звука от нещото. — Какво е това?

— Кухненски асансьор — обясни Мелъри. — Прислугата го е използвала, за да изпраца подносите със закуска направо на горните етажи. В някоя от горните спални трябва да има вратичка като тази. Оттам са взимали храната, която идва от кухнята, и са я сервирали в спалните.

— Шъ-ъ-т! Това нещо, дето шумоли, май е нагоре в шахтата — послуша се Джерард.

Мелъри се напъха до кръста в асансьора, но почти веднага се измъкна обратно.

— За мен е много тясно. Ще трябва да влезе някой от вас.

Саймън я изгледа, явно се колебаеше.

— Ъ-ъ-ъ... Не знам. Ами ако въжетата са протрити и се скъсат?

— И да се скъсат, ще паднеш от ниско — успокои го подигравателно Мелъри.

Двете момчета я изгледаха учудено. Сестра им прекаляваше, но наистина трябваше да направят нещо. Накрая Джерард пристъпи

напред.

— Е, добре, аз ще вляза.

Той беше страшно доволен, че най-после е открил нещо, което Мелъри не може или се страхува да направи. В кухненския асансьор беше мръсно, миришеше на старо дърво. Джерард седна, сви се и наведе глава към коленете. Побра се, но едва-едва.

— Чуваш ли нещо? Тази... ъ-ъ-ъ... катерица още ли е в асансьорната шахта? — Гласът на Саймън беше тъничък и звучеше някак отдалече.

— Не чувам нищо — отвърна тихо Джерард и се заслуша в ехото на гласа си.

Мелъри дръпна въжето. Кухненският асансьор трепна и като се полюшваше леко, започна да издига Джерард в кухината на стената.

— Виждаш ли нещо?

— Не — извика Джерард. Не виждаше, но чуваше драценето, макар и някъде далече. — Тук е тъмно като в рог.

Мелъри спусна асансьора обратно.

— Тук някъде трябва да има нещо за светене — измърмори тя и започна да рови в чекмеджетата на шкафа.

В едно от тях най-после откри полуизгоряла свещ. Намери и един празен буркан, завъртя копчето на газовата печка, запали един котлон, запали свещта от него и капна малко горещ восък на дъното на буркана. После закрепил свещта във восъка и подаде буркана на брат си.

— Ето, Джерард, дръж.

— Мелъри, хайде да се откажем. Аз вече не чувам нищо — каза Саймън.

— Не чуваш, защото се крие — срязал го Мелъри и така дръпнал въжето, че почти увиснал на него.

Джерард опита да се свие още по-навътре в асансьора, но мястото беше малко. Щеше му се да каже, че постъпват неразумно, че се страхува и не иска да влиза в шахтата, но не промълвил нито дума и се оставил да го издигнат в мрака, като стискаше здраво импровизирания фенер.

Металната клетка измина около метър нагоре в стената. Слабото пламъче на свещта хвърляше зловещи сенки. Катерицата или каквото и

да беше нещото, можеше да е до Джерард, аха-аха да го докосне, а той нямаше и да го види.

Кухненският асансьор трепна и като се полъшваше леко, започна да издига Джерард в кухнята на стената.

— Не виждам нищо! — викна Джерард надолу към брат си и сестра си, но не беше сигурен дали го чуха.

Асансьорът се изкачваше бавно. На Джерард му се струваше, че не може да диша. Чудеше се дали пламъкът на свещта не е изгълтал всичкия кислород от клетката. Коленете му се бяха забили в гърдите, а прегънатите стъпала, върху които седеше с цялата си тежест, го боляха все по-силно.

Изведнъж кухненският асансьор изскърца силно, люшна се и спря. Нещо драсна по металната му стена.

— Не може да се движи повече — извика Мелъри отдолу. — Виждаш ли нещо?

— Не — отвърна Джерард. — Мисля, че заседна.

Отново се чу драцене, този път по-силно и по-настойчиво. Като че ли нещо се опитваше да пробие с нокти тавана на асансьорната клетка. Джерард изскимтя и заудря с юмруци отвътре, за да изплаши нещото. Внезапно кухненският асансьор тръгна нагоре така неочаквано, както беше спрял. Издигна се около половин метър и отново спря. Този път беше пред стая с един-единствен малък прозорец, откъдето проникваше бледата светлина на луната.

Джерард изпълзя от асансьорната клетка в стаята.

— Готово! Успях! — извика той. — Вече съм горе.

Стаята беше ниска, по стените ѝ минаваха рафтове, отрупани с книги. Врата нямаше. Джерард внезапно осъзна, че няма никаква представа къде се намира.

*Джерард внезапно осъзна, че няма никаква представа
къде се намира.*

ГЛАВА ТРЕТА

В КОЯТО ИМА СТРАШНО МНОГО ЗАГАДКИ

Джерард огледа стаята. Беше малка библиотека с огромно писалище в средата. Върху бюрото имаше отворена книга и чифт старомодни очила с кръгли рамки. Стъклата им блеснаха, отразявайки пламъчето на свещта. Джерард приближи лавиците с книги. Слабата светлинка едва-едва ги осветяваше и той не можеше да прочете повече от едно заглавие. Ако искаше да види следващото, трябваше да премести свещта. Всички заглавия бяха необикновени: „История на шотландските джуджета“, „Списък на феи и духове, гостували тук от целия свят“, „Анатомия на насекомите и на други летящи същества“.

Джерард внимательно огледа стоята.

На края на бюрото имаше няколко стъкленици с изсушени растения и горски плодове, а в една по-голяма бяха събрани потъмнели речни камъни. Край тях лежеше рисунка с акварелни бои — мъж и малко момиченце играеха на моравата пред къща. Джерард премести свещта към книгата и видя, че върху разтворените ѝ страници има лист хартия. И книгата, и листът бяха покрити с дебел слой прах. Хартията беше пожълтяла от времето. С разкривени букви върху нея беше написано кратко стихотворение:

„Нагоре, нагоре, качи се нагоре
и своите тайни аз ще отворя.
Там, където фалшиво и истинско са еднакви,
ще намериш ключа към страшни загадки.“

Джерард взе листа и още веднъж внимателно прочете написаното. Беше като послание, оставено точно за него. Но от кого? И какво означаваше?

Изведнъж отдолу се чу вик:

— Мелъри! Саймън! Какво правите горе?

Джерард прехапа устни. Майка му се беше върнала от магазина. В най-неподходящия момент!

— В стената имаше катерица — чу той гласа на Мелъри, но майка им я прекъсна.

— Не ми се слушат глупости! Къде е Джерард?

Мелъри и Саймън не отговориха.

— Веднага спуснете кухненския асансьор! Мислете му, ако брат ви е в него!

Джерард изтича до асансьорната шахта, но успя да види само как клетката изчезва надолу към кухнята на първия етаж. От бързото движение свещта се залюля и изпраця, започна да дими, но не угасна. Отдолу едва-едва се чу гласът на Саймън.

— Ето, мамо. Видя ли? Джерард не е тук.

Сигурно празната асансьорна клетка вече беше в кухнята.

— Добре, но къде е тогава? — продължаваше да се ядосва майка им.

— Не знам — отвърна Мелъри. — Може да спи.

Майка им въздъхна.

— Добре. А сега вие, двамата, качвайте се при брат си и лягайте. Веднага.

Джерард чу как стъпките на брат му и сестра му се отдалечиха и заглъхнаха. Сигурно щяха да изчакат известно време майка им да заспи и едва след това щяха да се промъкнат в кухнята, за да го смъкнат долу.

Изведнъж нещо зад гърба му прошумоля. Джерард светкавично се обърна. Шумът идваше откъм писалището. Момчето вдигна буркана със свещта и видя в праха някакви драскулки. Преди малко ги нямаше там! Той се наведе и с ужас прочете:

„Щип-шъп, щип-шъп!
Пази своя гръб!“

Джерард отскочи назад. Свещта се наклони. Потече восък и пламъчето угасна. Уплашен до смърт, Джерард стоеше вцепенен в тъмното. Не можеше да мръдне. Тук, в стаята, някъде край него имаше нещо и това нещо можеше да пише!

Той опря гръб на стената до празната шахта и стисна зъби, за да не изпици. От кухнята долу чу шум на хартиени торби, които майка му изпразваше от покупките.

— Какво има там? — прошепна Джерард с пресъхнало гърло. — Какво си ти?

В стаята цареше тишина.

– Какво има там? – прошепна Джерард
с пресъхнало гърло. – Какво си ти?

— Какво има там? — прошепна Джерард с пресъхнало гърло. — Какво си ти?

— Знам, че си тук — прошепна отново Джерард.

Никакъв отговор. Нищо.

Джерард чу стъпките на майка си по стълбите, после чу как се отваря и затваря вратата на стаята ѝ, след това настъпи тишина. Беше смазваща — толкова плътна и тежка, че Джерард спря да диша и започна да се задушаваша. Струваше му се, че ако диша, ще се издаде, нещото ще го чуе и ще го сграбчи в ноктите си.

В стената се чу скърцане. Джерард се стресна и изпусна буркана, но после осъзна, че скърца асансьорът. Протегна ръце и заопипва пътя в тъмнината.

— Хайде, слизай! — чу той шепота на сестра си откъм шахтата.

Джерард бързо се сви на кълбо в металната кутия. Изпитваше такова облекчение, че не разбра как стигна до кухнята.

— Горест има библиотека — започна да разказва той, още щом се измъкна от тясната шахта. — Тайна библиотека с много особени книги. И освен това там имаше нещо. Нещо, което може да пише.

— Шъ-ъ-ът, Джерард... — прекъсна го Саймън. — Мама ще ни чуе.

Джерард подаде листа с четирите стиха.

— Вижте това. Тук има указания.

— Ние ще ги видим, но не ми е ясно ти видя ли нещо? — попита Мелъри.

— Да, да, да! — ядоса се Джерард. — Ти слушаш ли ме? Колко пъти ще ти казвам? Видях предупреждение, написано върху праха на писалището: „Пази своя гръб!“.

Мелъри поклати глава.

— Това може да е било написано преди сто години.

— Може, но не е! Огледах писалището малко преди това и нямаше нищо написано, разбра ли!

— Сега се успокой! — прекъсна го сестра му. — После ще говорим.

— Защо после? Мелъри, аз го видях! Видях го! Защо не ми вярваш?

Сестра му внезапно го сграбчи.

— Тихо!

Но беше късно.

— Мелъри! Пусни брат си! — Майка им стоеше на най-горното стъпало на тясната кухненска стълба и беше бясна. — Мислех, че се разбрахме, но виждам, че не сме. Сега ме чуйте — ако още веднъж някой стане от леглото, ще ви заключа в стаите. Ясно ли е?

Мелъри бавно пусна Джерард, като го гледаше многозначително.

— Ами ако имаме нужда да идем до тоалетна? — попита Саймън.

— Марш в леглата си! Веднага! — викна майка им.

Когато си легнаха, Джерард дръпна завивката над глава и стисна клепачи.

— Аз ти вярвам... Вярвам ти и за бележката, и за всичко... — зашепна Саймън, но Джерард не отговори. Беше много щастлив, че е в леглото си. Нямахше нищо против да остане в него цяла седмица.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В КОЯТО ИМА ОТГОВОРИ, НО НЕ НА НАЙ-ВАЖНИТЕ ВЪПРОСИ

Джерард се събуди от писъците на Мелъри. Скочи от леглото и се втурна по коридора към стаята на сестра си. Онова, което видя, го слиса.

Дългата коса на Мелъри беше разделена на кичури, а кичурите бяха завързани за металната рамка на леглото. Лицето ѝ беше червено, а ръцете ѝ бяха покрити с ужасни синини и отоци. Майка им седеше на леглото и се опитваше да отвърже възлите на косата на Мелъри.

— Какво става тук? — попита смаяно Джерард.

— Просто ги разсечи... — подсмърчаше Мелъри. — Отрежи ги. Искам да се измъкна от това легло! Искам да се махна от тая къща! Мразя я! Мразя това място!

Майка им вдигна глава и се обърна към Джерард. — Кой направи това, Джерард?

— Не знам — вдигна рамене Джерард и погледна към Саймън, който седеше на прага на вратата и мигаше объркано. Не беше Саймън, явно беше работа на нещото от стената. Майка му почервения като рак и присви очи. Беше ужасно ядосана.

— Джерард Грейс, снощи ти се караше със сестра си. Видях те! После си решил да ѝ отмъстиш.

— Мамо, не съм го направил аз. Честна дума! — Джерард не можеше да повярва, че майка му мисли, че е способен на такова нещо. Вярно, той и Мелъри вечно се караха, но това нищо не значеше.

– Моля те, мамо! Дай ножиците! – заплака Мелъри.

— Моля те, мамо! Дай ножиците! — заплака отново Мелъри.

— Саймън и Джерард! Марш навън! И двамата. Джерард, с теб ще говоря по-късно. А сега вън! — заповяда госпожа Грейс и отново се обърна към дъщеря си.

Джерард излезе от стаята на Мелъри. Сърцето му биеше силно, а щом се сетеше за завързаната коса, по гърба му плъзваха ледени тръпки.

— Ти мислиш, че нещото го е направило, нали? — попита Саймън, щом се прибраха в стаята си. — Мислиш, че то е завързало косата на Мелъри за леглото.

— И ти мислиш така, нали? — погледна го изпитателно Джерард.

Саймън кимна.

— Трябва да направим нещо — каза Джерард. — Стихотворението, което намерих горе, може да ни помогне. То е

единственото, за което можем да се хванем.

— Не разбирам как ще ни помогне това глупаво стихотворение — възрази Саймън.

— Не знам — вдигна рамене Джерард. — Ти си по-умният, ти трябва да го измислиш.

— Добре де, а защо тази... т-т-т... Защо тази катерица не направи нещо на нас двамата? Или пък на мама? Защо на Мелъри?

Джерард не беше мислил за това.

— Не знам — отвърна той.

Саймън го погледна укорително и Джерард се ядоса.

— Добре де, аз не знам, ами ти? Няма ли най-последно да кажеш ти какво мислиш?

Саймън тръгна към вратата.

— Аз не знам какво да мисля. Сега излизам. Ще се опитам да наловя малко щурци.

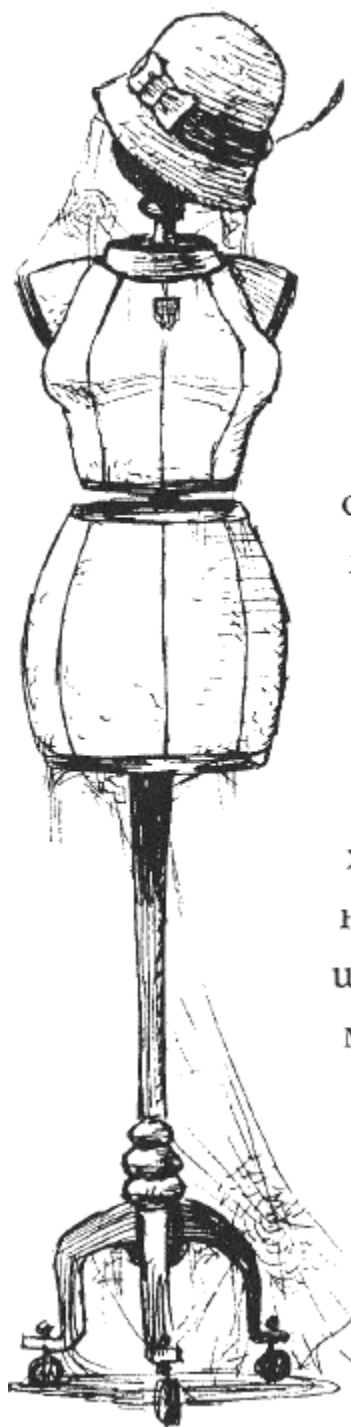

Джерард проследи с поглед брат си и се замисли. Какво да прави? Ще може ли да се справи сам?

Докато се обличаше, мислите му отново се върнаха към четиристишието. „Нагоре, нагоре, качи се нагоре и своите тайни аз ще отворя.“ Не изглеждаше сложно, но всъщност беше сложно. Какво означаваше този стих? Къде да се качва? Нагоре в къщата? Нагоре към покрива? Нагоре по някакво дърво? А може би нямаше никакъв смисъл да си губи времето с разни стихчета. Може би те изобщо нямаше да му помогнат.

Ала докато Саймън хранеше своите животни, а Мелъри се мяташе, привързана към леглото, Джерард не знаеше какво да прави и пак се върна на въпроса колко „нагоре, нагоре, нагоре“ трябва да се изкачи. Добре де, каза си той, защо не взема да се кача на тавана, нищо няма да ми стане, ако се разходя дотам.

Боята на стълбите беше съвсем изтрита, а стъпалата така изскърцаха, че Джерард изтръпна. Като нищо можеше да пропадне надолу!

Таванът беше обширен, с нисък скосен покрив. На пода в единия му край зееше дупка и се виждаше една от пустите спални. По цялата

дължина на помещението минаваше тънко въже, на което бяха закачени стари чували. От гредата под самия покрив висяха навързани една за друга къщички за птици — бяха най-различни, с всякакви големини и форми. В ъгъла самотно стърчеше шивашки манекен. Върху голата му топчеста глава беше нахлупена дамска шапка. От средата на тавана нагоре се виеше тясна спирална стълба.

Нагоре, нагоре, качи се нагоре...

Нагоре, нагоре, качи се нагоре...

Джерард прескачаше по две стъпала наведнъж.

Стаята, в която влезе, беше малка и залята от светлина. Прозорци имаше на всичките ѝ стени. Джерард погледна навън и видя под себе си наклонения овехтял скат на покрива. В далечината виждаше микробуса на майка си, паркиран до покритата с чакъл алея. Виждаше дори старата барака за каретите и голямата ливада, която се спускаше надолу и навлизаше в гората. Явно беше попаднал в онази част на къщата, където по покрива минаваше желязна ограда. Страхотно място! Даже Мелъри щеше да остане впечатлена, когато го види. Ако я доведе тук, може би ще я поразее от ужаса, който преживя с косата си.

Стаята беше почти празна. Нямаше много вещи. Стар пътнически сандък, малка табуретка, потънал в прах стар грамофон, няколко топа избелял плат.

Джерард седна, измъкна от джоба измачкания лист с четиристишието и отново прочете:

„Там, където фалшиво и истинско са еднакви,
ще намериш ключа към страшни загадки.“

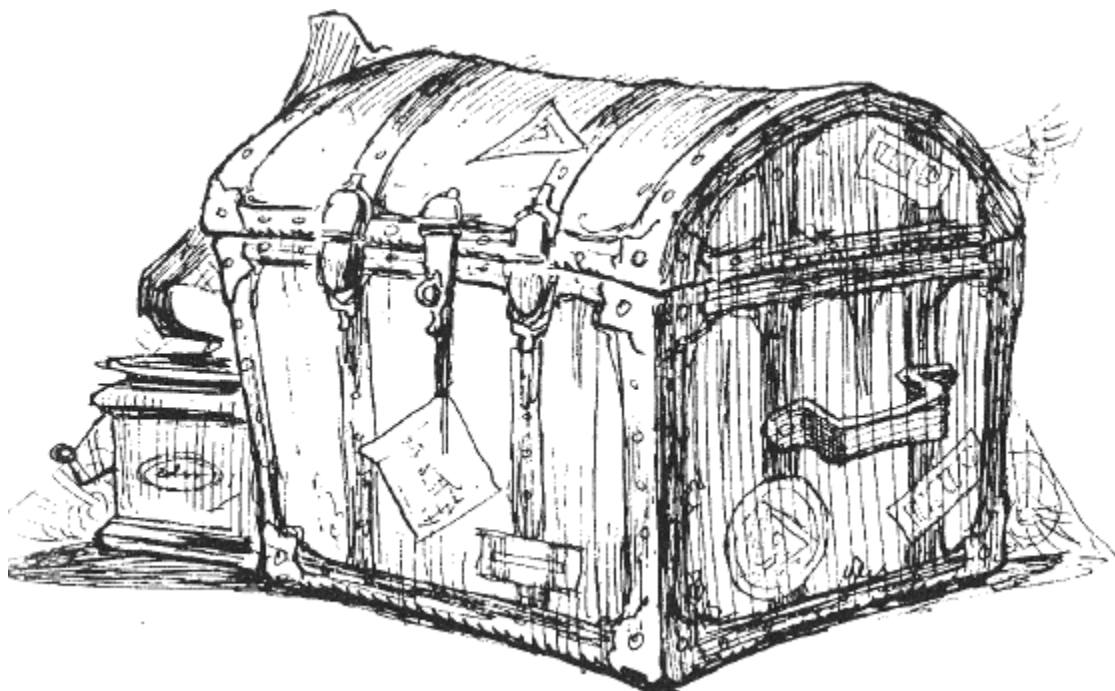
1,
Налоре, калоре,
каси се калоре
и своите тайни
аз ще отворя.

Там, където фалшиво
и истинско са еднакви,
ще намерим ключа
към странни загадки.

Бележката, открита от Джерард Грейс
в тайната библиотека на Артър Спайдъруик

Сърцето му се сви. Какви бяха тези страшни загадки? Не му се щеше да намери забравен труп, та дори това да беше страхотно приключение.

Огледа се. Ярката слънчева светлина го успокои — във филмите зловещите неща обикновено не ставаха посред бял ден. Той обаче все още се колебаеше да отвори сандъка. Май по-добре да потърси Саймън и да се върне тук с него. Но ако сандъкът е празен? Тогава щеше да си навлече подигравките на Саймън и Мелъри.

Джерард не знаеше какво да прави. Коленичи и избърса паяжините и праха от капака на сандъка. Тежки ръждясали метални ленти опасваха излинялата кожа.

В края на краищата защо да не хвърли един поглед, какво толкова. Може пък четиристишието да стане по-разбираемо, ако знае какво има в сандъка. Пое дълбоко въздух и вдигна капака.

Сандъкът беше пълен със стари, проядени от молци дрехи. Под тях имаше джобен часовник на дълга верижка, парцалива шапка и една кожена ученическа чанта за гръб, пълна с натрошени парченца въглища и стари, много особени моливи.

Нямаше нищо, което да прилича на труп, на страшна загадка и въобще на загадка. В сандъка просто нямаше нищо интересно, а

стиховете май наистина бяха безсмислени.

„Там, където фалшиво и истинско са еднакви,
ще намериш ключа към страшни загадки.“

Кое беше истина и кое беше фалшиво?

Нещо в това, което ставаше? Или нещо от нещата в сандъка? А може би самият сандък?

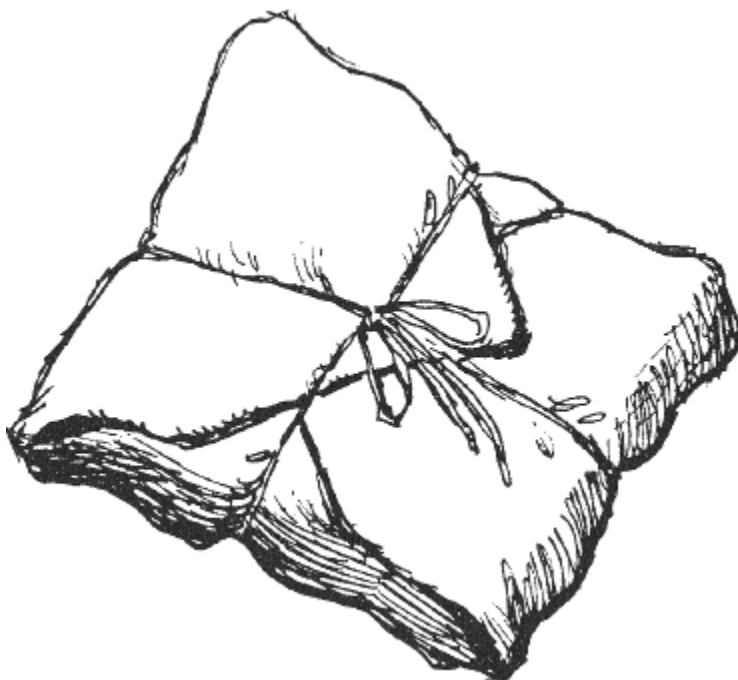
Той се сети за книгите с пирати, които беше чел. Пиратите често заравяха сандъци със съкровища по бреговете на самотни острови.

Стоп! Може би ставаше дума за фалшиво дъно? За сандък с двойно дъно! Джерард отново огледа сандъка и забеляза, че вътрешното му дъно е по-високо, отколкото би трябвало. Сърцето му подскочи. Нима най-после беше решил загадката?

Той коленичи и започна да изследва дъното на сандъка. Сантиметър по сантиметър пръстите му опипваха прашната кожа и търсеха някаква гънка, някакъв шев, въобще нещо, което да му позволи да отвори двойното дъно.

Не откри нищо и започна да оглежда сандъка отвън. Пръстите му напипаха малка издатина вляво. Той натисна леко и част от стената на сандъка внезапно се отвори.

Краката му се подкосиха от вълнение. Пое си дъх, за да се успокои, после пъкна ръка в отвора. Вътре имаше само един вързоп, почти квадратен и увит в мръсен плат.

Джерард измъкна вързопата, развърза го и започна да развива плата. Вътре имаше много стара книга. Кориците бяха оръфани, миришеше на изгоряло, а при докосване страниците ѝ се ронеха. Заглавието върху кафявата кожена корица гласеше „Книга за духовете от Артър Спайдъруик. Пълен справочник за фантастичните същества, които ни заобикалят“.

*Заглавието върху корицата гласеше
„Книга за духовете от Артър Спайдъруик“.*

Джерард разтвори книгата.

Беше илюстрирана с акварелни скици, а изписаният с мастило текст на места беше зацапан и повреден от вода. Почеркът приличаше много на този от загадъчното четиристишие.

Момчето бързо прелисти страниците. Тук-там спираше, за да чете.

Не знаеше какво да мисли. Не можеше да повярва! Книгата съдържаше невероятни сведения за духове, троли, феи, елфи.

Джерард разгърна книгата. Сега не му се щеше да говори с никого, дори и със Саймън. Искаше само да чете.

ГЛАВА ПЕТА

В КОЯТО ДЖЕРАРД ПРОЧИТА КНИГАТА И ЗАЛАГА КАПАН

Джерард откри Мелъри и Саймън на ливадата. Двамата се дуелираха. Конската опашка на Мелъри стърчеше изпод защитния шлем и Джерард забеляза, че е много по-къса, отколкото беше досега. Сестра му се биеше яростно. Явно се опитваше да компенсира слабостта, която беше проявила тази сутрин. Саймън не можеше да нанесе нито един удар, беше безпомощен и Мелъри го притискаше до стената на старата полуразрушена барака за карети. Едва успяваше да отбие атаките ѝ.

— Вижте какво намерих! — извика Джерард.

Саймън извърна глава. Мелъри използва тази грешка и заби в гърдите му обвития с гума връх на шпагата си.

— Три на нула! — тържествуваше тя. — Направо те разбих.

— Това не беше честно! — възрази Саймън.

— Защо да не е честно? Ти защо се разсейваш? Никога не го прави! Такава фатална грешка може да струва живота ти! — упрекна го Мелъри.

Саймън свали шлема си, хвърли го на земята и ядосано се извърна към Джерард.

— Много ти благодаря!

— Извинявай... — отвърна Джерард.

Саймън се ядоса още повече.

— Е, и какво като се извиняваш? И от къде накъде аз трябва да се фехтувам с Мелъри? Това въобще не ми е работа! Ти си тоя, който винаги се фехтува с нея. Аз дойдох, само за да си наловя попови лъжички, но вместо това трябваше да те замествам.

— Имах си работа — ядоса се и Джерард. — Това, че не се грижа като тебе за една камара тъпи животни, не означава, че нямам работа.

— Млъквайте веднага! И двамата! — изкомандва Мелъри и свали шлема си. Лицето ѝ беше зачервено като домат, по челото ѝ се

стичаше пот. — Е, Джерард, казвай какво си намерил!

Джерард се опита да си върне поне част от въодушевлението, с което дойде преди малко.

— Намерих една книга. Открих я на тавана. Книга за духове и феи. За истински духове. Вижте ги колко са грозни.

Мелъри взе книгата от ръцете му и започна да я прелиства.

— Това е бебешка книга — изсумтя тя презрително. — Книга с приказки.

— Въобще не е книга с приказки — възрази Джерард. — Това е справочник. Като справочник за птици например. Помага ти да

различаваш видовете...

— Я не си измисляй! Да не би да искаш да кажеш, че някаква фея или някакъв дух ми е вързал косата за леглото? — изсмя се Мелъри. — Мама смята, че ти си ме вързал и че откакто татко ни напусна, се държиш особено. Има предвид всичките ти подвизи и училищни побои, в които се замеси...

— Но ти не мислиш като мама, нали, Мел? — попита Джерард с надежда. — Нали и ти постоянно се замесваш в разни истории...

Мелъри пое дълбоко въздух.

— Виж какво, Джерард, не мисля, че си толкова глупав, та да посмееш да ми вържеш косата, защото... — и тя сви изразително юмрук. — От друга страна обаче, едва ли това е работа на феи. Или на духове.

* * *

По време на вечерята майка им беше необичайно мълчалива и някак разсеяно досипа в чиниите от пилето и картофеното пюре. Мелъри също мълча почти през цялото време, затова пък Саймън не млъкваше. Той не спря да се хвали какви чудни попови лъжички е наловил, колко необикновени са, колко хубави са и колко бързо ще се превърнат в жаби, защото вече имат малки крачета.

Джерард беше видял поповите лъжички. Много време им трябваше, докато станат жаби, а израстъците, които Саймън наричаше крачета, по-скоро приличаха на току-що появили се пъпки.

— Мамо — осмели се да попита Джерард, — имаме ли роднина, който се казва Артър?

Майка му вдигна глава от чинията си и го изгледа подозрително.

— Не, мисля, че нямаме. Защо питаш?

— А, нищо, просто така. Просто се чудех. Ами Спайдъруик?

— Спайдъруик е фамилията на вашата пралеля Лусинда — отвърна майка му. — Това беше и моминското име на моята майка. Може би този Артър, за когото питаш, е бил някой техен роднина. Но защо те интересува всичко това? Какво е станало?

— Нищо. Просто намерих на тавана някои негови неща.

— На тавана? Ти си ходил на тавана! — Майка му подскочи така, че разплиска чая. — Джерард Грейс, ти ме съсипа! Знаеш, че подът на втория етаж е толкова изгнил, че при най-малката грешка ще се сринеш в дневната на първия етаж. Забранила съм ви да ходите там!

— Аз бях на безопасната страна — оправда се Джерард.

— На тавана няма безопасни места! Колко пъти трябва да ви повтарям? Не искам да играете горе! Особено пък ти! — развика се майка му.

Той прехапа устни. Ето пак — особено ти! До края на вечерята Джерард не промълви нито дума.

* * *

— Цяла нощ ли ще четеш тази книга? — попита Саймън.

Той седеше на пода в своята половина на стаята. Двете мишки — Джефри и Лимоновата капка, се гонеха по дебелото, подплатено с вата одеяло, проснато на земята, а новите попови лъжички дремеха в един от многото аквариуми за рибки.

— Е, и? Защо да не чета цяла нощ? Да не би да имаш нещо против? — измърмори Джерард.

Книгата го шашна. От всяка чуплива, ронеща се страница той научаваше невероятни неща. Нима в тази къща наистина има духове? И елфи в градината? И водни нимфи в потока? Страница след страница той все повече се убеждаваше, че тези същества са напълно реални и че действително съществуват, но сега не му се щеше да говори с никого за това, дори и със Саймън. Искаше само да чете.

— Хмм... — обади се отново Саймън. — Не мога да те позная. Струва ми се, че досега трябваше да ти писне. Обикновено не обичаш да четеш.

Джерард вдигна поглед от книгата. Вярно беше. От тях двамата четящият беше Саймън. Специалитетът на Джерард беше да се замесва в неприятности. Той въздъхна.

— Защо пък да не чета? Виждаш, че ако искам да чета, мога — каза Джерард и отгърна следващата страница.

Саймън се прозя.

— Страх ли те е да заспиш? — попита той. — Искам да кажа, страх ли те е, че през нощта може да се случи нещо?

— Виж това. — Джерард бързо отметна няколко страници и се върна почти в началото на книгата. — Виж, този дух се нарича брауни.

Той тикна книгата пред брат си. Върху пожълтялата хартия беше нарисувано спретнато мъничко човече, което държеше четка за почистване на прах. До тази рисунка имаше още една, също на дребно човече. То беше грозно и прегърбено, а в ръката си държеше счупено стъкло.

— А това какво е? — попита Саймън, силно заинтригуван от второто човече.

— Според Артър Спайдъруик това е богърт. Сега ще ти обясня. Брауните са домашни духове. Те не са лоши и помагат в къщната работа, но ядосаш ли ги, побесняват. Започват да вършат всевъзможни гадости и никой не е в състояние да ги спре. Тогава вече се превръщат в богърти. Е, мисля, че сега ние си имаме работа с богърт.

*Джерард бързо отметна няколко страници.
– Този дух е богърт – показва той на Саймън.*

— Мислиш, че сме го вбесили, като разрушихме къщата му, така ли? Онази в стената.

— Може би... А може да си е бил бесен и преди ние да дойдем. Погледни този брауни — и Джерард потупа с пръст по портрета на спретнатия дух. — Той едва ли би живял в онова потънало в прахоляк и паяжини гнездо, украсено с мъртви хлебарки. То сигурно открай време си е било къща на богърт.

Саймън кимна и продължи да разглежда портретите на двата домашни духа.

— Ти намери тази книга в тази къща. Значи е почти сигурно, че този богърт на рисунката е нашият богърт от гнездото в стената, не мислиш ли? — прошепна той.

— Честно казано, не съм мислил за това — отвърна Джерард.

— А в книгата пише ли какво може да направим?

Джерард кимна.

— Има различни съвети как може да се хване богърт. Искам да кажа, не да го хванеш, а просто да го видиш... Или да събереш сигурни доказателства, че съществува. Ако искаш, може да опитаме.

— Джерард, мама забрани да излизаме от стаята — каза Саймън. — Не й давай основание да мисли, че ти си направил онзи ужасен номер на Мелъри.

— Тя така или иначе е сигурна, че съм бил аз. Ако и тази нощ се случи нещо, тя пак ще мисли, че аз съм виновен.

— Няма, защото ще й кажа, че цяла нощ си бил тук и не си си подавал носа навън. А освен това само така можем да сме сигурни, че няма да ни се случи нищо лошо.

— Ами Мелъри?

Саймън сви рамене.

— Тоя богърт трябва да е луд, за да се заяде с Мелъри. Преди да си легне, тя сложи в леглото си една шпага. Лично аз не бих искал да си имам работа с нашата Мел.

— Прав си... — Джерард отново се пъкна в леглото и отвори книгата. — Ще почета още малко.

Из „Книга за духовете“ от Артър Спайдъруик

Саймън кимна с облекчение и се надигна, за да прибере мишките в кафезите. После легна, придърпа завивката над главата си и сънливо измърмори лека нощ.

Джерард продължи да чете. Страница след страница той навлизаше все повече в удивителния свят на околните гори и потоци, които гъмжаха от фантастични същества. Те ставаха все по-реални, почти истински и започваше да му се струва, че докосва хлъзгавите люспести опашки на русалките и грапавата кожа на караконджулите. Джерард почти усещаше горещия дъх на тролите и чуваше ударите на чукове от ковачниците на джуджетата.

Когато затвори последната страница, беше късна нощ. Свит на кълбо, Саймън спеше дълбоко. Джерард се послуша. В притихналата къща се чуваше само свиренето на вятъра по покрива и шумоленето на водата във водопроводните тръби. Никакво скимтене, никакво топуркане. Дори животните на Саймън спяха и не издаваха звук.

Джерард отново взе книгата и отгърна страницата за богъртите: „Богъртите с настървение преследват и измъчват онези, които доскоро са защитавали. Заради тях млякото се вкисва, храната се разваля, вратите скърцат и хлопат зловещо, кучетата започват да куцат, стените пропукват. Богъртите са причина за много ужасни и необясними нещастия. Те често се забавляват, като правят номера, които приписват на някой друг“.

Джерард отново се замисли. Макар и с известни резерви Саймън все пак му вярваше, но майка му и Мелъри нямаха никакво доверие в него. Трябваше да им докаже, че не е виновен, че не той е завързал косата на Мелъри, че го е направил богъртът.

Джерард прочете съвета в книгата: „Ако посипете по пода захар или брашно, богъртът може да мине през тях и да остави следи от стъпки“.

Ако покажа на мама и на Мелъри отпечатъци от стъпките на богарта, ще ги накарам да ми повярват, помисли си Джерард. Той стана, отвори вратата и предпазливо се прокрадна надолу по стълбите.

В кухнята беше тъмно и тихо.

В кухнята беше тъмно и тихо. Момчето прекоси на пръсти студените плочки и потърси брашното. Майка му го държеше върху бюфета в старинна аптекарска стъкленица.

Той бръкна, загреба няколко шепи от финия бял прах и го разпръсна по пода. Не знаеше дали брашното ще свърши работа, защото не беше сигурен, дали стъпките на богърта ще се отпечатат добре по него. Кой знае, богъртът можеше дори да не мине по пода на кухнята. Досега той се движеше само в стените.

Джерард се замисли за онова, което беше научил от книгата за богъртите. Те бяха хитри. Бяха зли, изпълнени с ненавист и омраза. Беше трудно да се отървеш от тях. Да, но във формата на брауни тези духове бяха добри и отзивчиви. Срещу купичка мляко вършеха всякаква домакинска работа. Ами ако...

Джерард бързо отиде до хладилника, отвори го и наля мляко в една малка чинийка. Може би млякото щеше да изкуши богърта да излезе от стените и да остави следи в брашното.

Докато оставяше чинийката с мляко на пода, Джерард неочаквано се почувства раздвоен. От една страна, трябваше да заложи този капан, за да докаже, че богъртът съществува. От друга страна, капанът го караше да се чувства лош. Той, Джерард, много добре знаеше какво значи да си доведен до бяс, знаеше колко лесно е да се сбиеш, когато си засегнат, колко лесно е да се нахвърлиш дори срещу някой, който не ти е виновен. Струваше му се, че богъртът се чувства именно така.

Той си тръгна, стигна до коридора и се обърна. О, ужас! Собствените му следи се нижеха в брашното от чинийката до коридора.

— Какъв глупак съм! — наруга се Джерард и тръгна за метлата.

В този миг блесна ослепителна светлина.

— Джерард! Пак ли ти! — прозвуча гласът на майка му от стълбищната площадка на втория етаж.

Джерард знаеше, че изглежда ужасно гузен.

— Веднага се връщай в леглото!

— Мамо, чуй ме... Просто се опитвах да уловя... — започна той, но майка му го прекъсна.

— Не искам никакви обяснения. Веднага се прибирай в стаята си! Моментално!

По-късно Джерард се радваше, че майка му не му позволи да говори. Идеята му за богърта едва ли щеше да я очарова.

Сега той хвърли поглед през рамо към посипания с брашно под и бавно се затътри нагоре по стълбата.

ГЛАВА ШЕСТА

В КОЯТО ДЕЦАТА ОТКРИВАТ УЖАСНИ НЕЩА В ХЛАДИЛНИКА

В просъница Джерард чу гласа на майка си.

— Събуждай се, Джерард! — викаше ядосано тя.

— Какво има? — попита сънливо той и подаде глава изпод завивката. Миг-два мислеше, че е закъснял за училище, но после си спомни, че семейството му се премести и той още не е стъпвал в новото училище.

— Ставай, Джерард. И не питай какво има! Не се преструвай на ни лук ял, ни лук мирисал. Ставай и слез долу да видиш какво има!

В кухнята цареше хаос.

В кухнята цареше хаос. Мелъри размахваше една метла и събираше парчетата от счупена порцеланова купа. По стените беше размазан шоколадов крем, вратите бяха изпръскани с портокалов сок, а по прозорците се стичаха жълтици от счупени яйца.

Саймън седеше до масата. Ръцете му бяха покрити със синини, същите като на Мелъри, а очите му бяха подути и зачервени от плач.

— Е? — попита майка му. — Какво ще кажеш?

— Не съм го направил аз! — промълви Джерард с пресъхнало гърло.

Той огледа всички — майка си, брат си, Мелъри. Не, не беше възможно да мислят, че той, Джерард, може да направи подобно нещо!

Сведе поглед към брашното по пода и до купчинките мокри овесени ядки и обелки от портокал видя следи от мънички боси крака. Стъпките бяха колкото човешки палец. Ясно се виждаше петата, а следите от пръстчетата в предната част приличаха на разперени перца.

— Виждате ли? — посочи Джерард. — Следи от малки крака.

Мелъри го изглежда унищожително. От ярост зениците ѝ се свиха и станаха като карфички.

— Млъквай, Джерард! Мама каза, че снощи си слизал в кухнята. Ти си направил тези следи!

— Не съм! — кресна на свой ред Джерард. — Не съм ги направил аз, разбра ли?

— Няма какво да разбирам. Сигурно и това в хладилника не си го направил ти? Защо не погледнеш в хладилника, а?

Саймън захълца неудържимо.

Майка му грабна метлата от Мелъри и започна да събира брашното и овесените ядки.

— Мамо, спри! Изметете следите! — извика Джерард, но майка му не му обърна внимание. С два замаха на метлата единственото доказателство за отмъстителния домашен дух отиде на купчината боклук.

Мелъри отвори вратата на хладилника. Във формите за лед бяха замразени поповите лъжички на Саймън — по една във всяко кубче. До тях върху парче от кутия за овесени ядки се мъдреше бележка: „Предлагаме готварски книжки за готвене на замразени мишки!“.

— Джефри и Лимоновата капка ги няма! — изхълца брат му.

— Джерард, защo не ни кажеш какво си направил с мишките на Саймън? — попита майка му.

— Нищо не съм направил. Защо не ми вярвате?

– Не съм аз. Нищо не съм направил.
Защо не ми вярваш, мамо?

Мелъри го сграбчи за раменете и го разтърси.

— Не знам какво си въобразяваш, Джерард, но ей сега ще започнеш да съжаляваш!

— Мелъри, остави го! — намеси се майка му и Мелъри го пусна, но го изгледа със свиреп поглед, който обещаваеше, че пердахът няма да му се размине.

— Не мисля, че Джерард е сторил това — промълви Саймън между две подсмърквания. — Мисля, че това е работа на богърта.

Майка им не каза нищо, но изразът на лицето ѝ беше красноречив — манипулирането на Саймън беше най-лошото, което Джерард правеше.

— Джерард, събери този боклук и го изнеси! — нареди тя. — Щом ти е било забавно да изпоцапаш така, сигурно ще ти е още по-забавно да чистиш цял ден.

Джерард наведе глава. Не можеше да накара майка си да му повярва. Той се облече мълчаливо, напълни с боклук три големи черни найлонови чувала и ги повлече към предната част на къщата.

Денят беше много хубав. Беше топло, по синьото небе нямаше нито едно облаче. Въздухът ухаеше на борови иглици и току-що окосена трева, но това въобщо не можа да успокои Джерард.

Един от чувалите се закачи за някакъв клон. Джерард го дръпна и чувалът се разкъса. Образува се голяма дупка и боклукът се посипа по земята. Джерард изохка, стисна зъби, пусна чувалите и започна да събира разпиляния боклук.

Изведнъж осъзна, че държи в ръцете си джунджурийки от къщичката на съществото, което живееше в стената на къщата. Той огледа още веднъж старите парцали, кукленската глава, карфиците с перлени главички. На светлината на слънцето забеляза и други неща, на които преди това не бе обърнал внимание. Например едно мъничко счупено яйце на червеношийка, многобройни малки парченца от вестник с по една странна дума на всяко от тях. „Сияен“, пишеше на едно от парченцата, „Монолог“, прочете на друго парченце.

На светлината на слънцето Джерард забеляза и други неща, на които преди това не бе обърнал внимание.

Джерард събра остатъците от гнездото и внимателно ги постави встрани от останалия боклук. Ами ако направи нова къща на богърта? Дали това ще има някакво значение за него? Дали ще го успокои? Ще го спре ли да прави дивотии?

Помисли си за плачещия Саймън и за бедните глупави попови лъжички, замразени в ледените кубчета. Не, не искаше да помага на богърта! Искаше да го хване, да го удря, да го блъска, да го накара да съжалява, че е излязъл от стената.

След като изнесе чувалите с боклука на предната ливада, Джерард отново се върна при купчинката с вещите на богърта. Взе ги и тръгна към къщата, без да знае дали ще ги изгори, дали ще ги върне на мястото им, въобще, без да знае какво изобщо ще прави с тях.

Майка му седеше на входната врата и го чакаше.

— Какво е това? — попита тя.

— Нищо — отвърна Джерард.

Не беше за вярване, но този път тя не продължи разпита, поне не го пита нищо повече за боклуците в ръцете му.

— Джерард — въздъхна тя, — знам, че си разстроен от това, че баща ти ни напусна. Всички сме разстроени.

Джерард се почувства неловко и заби поглед във върховете на обувките си. Домъчня му. Това, че беше разстроен от раздялата с баща си, не означаваше нито че е омърлял и затрупал с боклуци къщата, нито че е насинил брат си с юмруци, нито пък че е завързал косата на сестра си за таблата на леглото.

— Е, и какво от това? — попита той, защото предположи, че майка му го чака да каже нещо.

— Какво от това ли? — повтори тя. — Това, че не трябва да позволяваш на гнева да те ръководи. Сестра ти се справя с тези проблеми, като се занимава с фехтовка, брат ти има своите животни, но ти...

— Аз не съм направил всичко това! — прекъсна я Джерард. — Защо не ми вярваш? Заради скандала в училище ли? Заради онзи бой ли?

— Признавам, че съм шокирана от това, че счупи носа на онова момче — отвърна майка му. — Точно за това говоря. Саймън не се бие, но и ти не налиташе на бой, преди баща ти да ни напусне.

Джерард още по-внимателно продължи да разглежда върховете на обувките си.

— Добре, щом казваш, така е... А сега може ли да вляза? — попита той.

Майка му кимна, но преди да се отмести, го хвана за рамото:

— Ако и тук направиш нещо подобно, ще трябва да те заведе на лекар. Ясно ли е, Джерард?

Джерард кимна, но се почувства странно. Обзе го чувство на вина. Спомни си какво беше казал за леля Лусинда и за лудницата и внезапно осъзна, че много, много съжالياва за думите си.

ГЛАВА СЕДМА

В КОЯТО СТАВА ЯСНО КАКВА Е СЪДБАТА НА МИШКИТЕ НА САЙМЪН

— Трябва да ми помогнете. Имам нужда от вашата помощ! — каза Джерард.

Брат му и сестра му се бяха изтегнали върху килима пред телевизора. И двамата държаха по едно дистанционно и непрекъснато сменяха програмите. При всяко щракане по лицата им пробягваха светлините и цветовете от екрана на поредната програма.

Мелъри изсумтя, но не каза нищо. Джерард прие това като положителен отговор. На този етап всяка нейна реакция, която не включваше юмруци, беше положителен отговор.

— Всички мислите, че аз обърнах кухнята с главата надолу, но честна дума не бях аз. Направил го е богъртът — започна Джерард и отвори книгата на страницата за богъртите. — Първо, и двамата чухте онова нещо в стената. Второ, върху праха на писалището някой написа онова предупреждение, а в брашното имаше следи от малки стъпки. Трето, гнездото в стената. Спомняте ли си как изхвърлихме всичко от това гнездо?

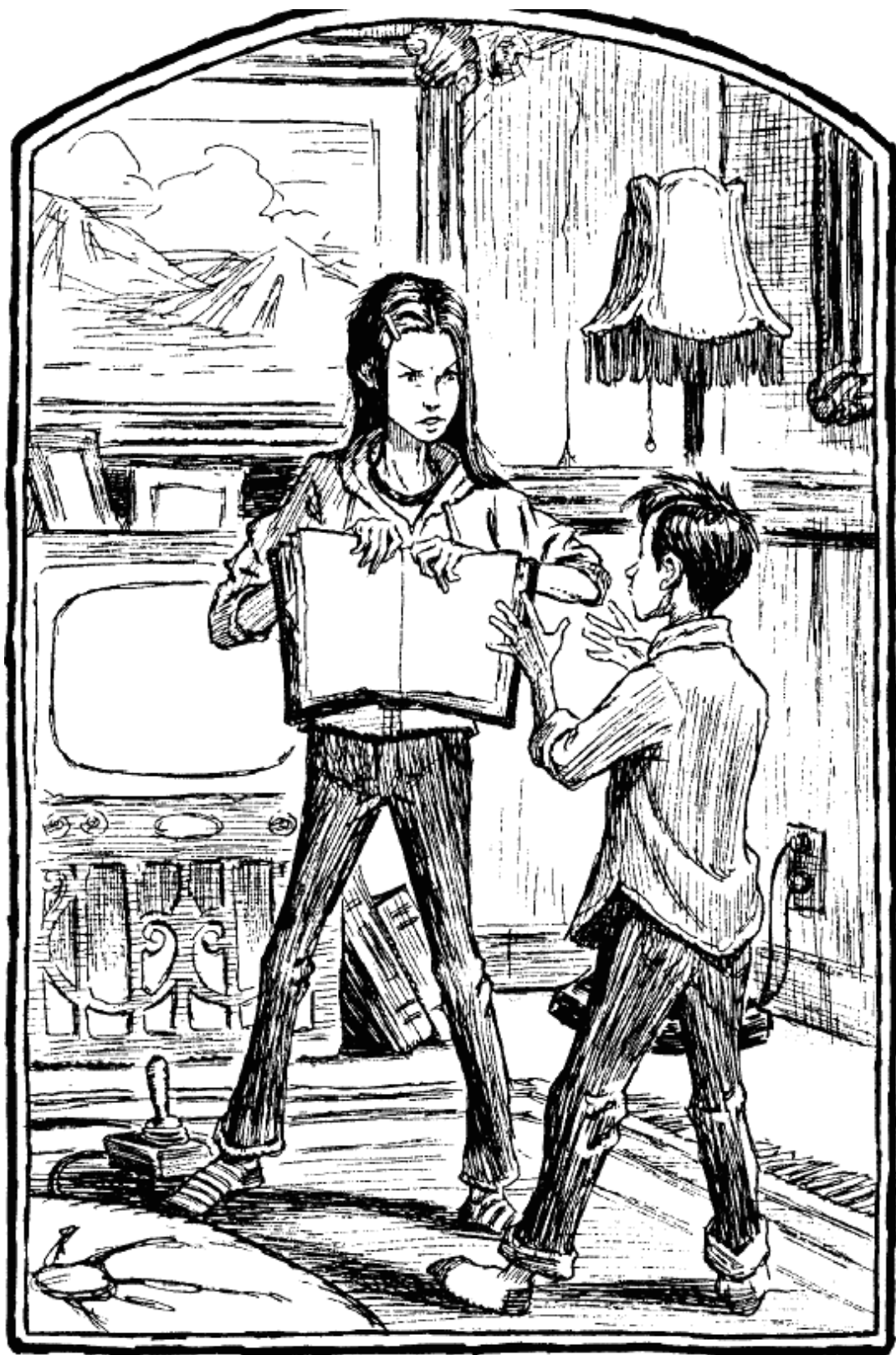
Мелъри стана мълчаливо и докато той се усети, сграбчи книгата и я измъкна от ръцете му.

— Върни ми я! — замоли се Джерард и се вкопчи в сестра си.

Мелъри вдигна книгата над главата си.

— Всички неприятности започнаха от тази книга — каза тя.

— Не! Не е вярно! — извика Джерард. — Намерих я чак след като завързаха косата ти за леглото. Върни ми я, Мелъри! Моля те, върни ми я!

*Мелъри стисна книгата още по-здраво
и се приготви да я разкъса.*

Мелъри стисна книгата още по-здраво и се приготви да я разкъса.

— Мелъри, не! Спри! — От ужас Джерард почна да заеква. Ако не измисли нещо, и то веднага, книгата щеше да се превърне в купчина ненужна хартия.

— Почакай, Мел — обади се Саймън и стана от пода. — Почакай малко.

Мелъри спря и се обърна към него.

— От каква помощ имаш нужда, Джерард? — попита Саймън.

Джерард заговори бързо.

— Мислех си, че щом богъртът е вбесен, задето разрушихме гнездото му, ние можем да му направим ново гнездо. Аз вече взех една къщичка за птици и сложих в нея някои неща. Струва ми се, че нашият богърт малко прилича на нас, понеже също като нас е принуден да живее тук. Може би той дори изобщо не иска да е в тази къща и това, че е тук, също го докарва до бяс...

Мелъри отпусна ръце и поне засега се отказа да къса книгата.

— Добре, Джерард. Не мога да кажа, че ти вярвам, но съм съгласна да те изслушаме какво точно искаш от нас. Хайде, казвай какво искаш да направим! — нареди тя.

— Искам да ме издигнете с кухненския асансьор, за да кача къщичката в библиотеката и да я оставя за богърта — обясни Джерард.
— Къде е тази къщичка? Искам да я видя.

Джерард ги заведе в хола и показа къщичката — дървена къщичка за птици, достатъчно голяма, за да побере врана например. Джерард я беше свалил от тавана. Той плъзна встрани подвижната задна стена и показа колко прилежно е подредил вътре всичко от предишното гнездо. Нямаше го само нанизът с хлебарките. На стените беше залепил парченцата от вестник с особените думички, а също и няколко малки картинки от списания.

— От мамините списания ли изряза картинките? — попита Саймън.

— Да — кимна Джерард.

— Свършил си доста работа — призна Мелъри.

— Е, ще ми помогнете ли?

Мелъри и Саймън се спогледаха.

— Да вървим — съгласи се Мелъри.

— Добре, но аз ще се кача пръв. Става ли? — попита Саймън.

— Става — кимна Джерард, макар и неохотно.

Промъкнаха се тихо край кабинета, където майка им говореше по телефона за ремонта на къщата. Минаха на пръсти край вратата и влязоха в кухнята.

Преди да влезе в клетката на кухненския асансьор, Саймън пристъпи от крак на крак.

— Как мислите, дали мишките ми са живи? — попита той. — Дали богъртът не им е направил нещо?

Джерард си спомни за замразените попови лъжички в хладилника и не отговори. Искаше Саймън да му помогне, но не искаше да го лъже.

Саймън коленичи и пропълзя в асансьори. Мелъри дръпна въжето и клетката започна да се издига. От Саймън не се чуваше нищо, дори звук, даже и след като асансьорът стигна горе и спря.

— Казваш, че в тази библиотека горе има писалище и книги, така ли? — попита Мелъри.

— Да... — измънка Джерард. Не разбираше накъде бие сестра му с този въпрос.

— Добре де, как това писалище е било внесено там? То не е малко, нали? Горе е работил възрастен човек. Откъде този човек е влизал в библиотеката? Не е било с кухненския асансьор.

Джерард най-после схвана за какво говори Мелъри.

— Мислиш, че има тайна врата?

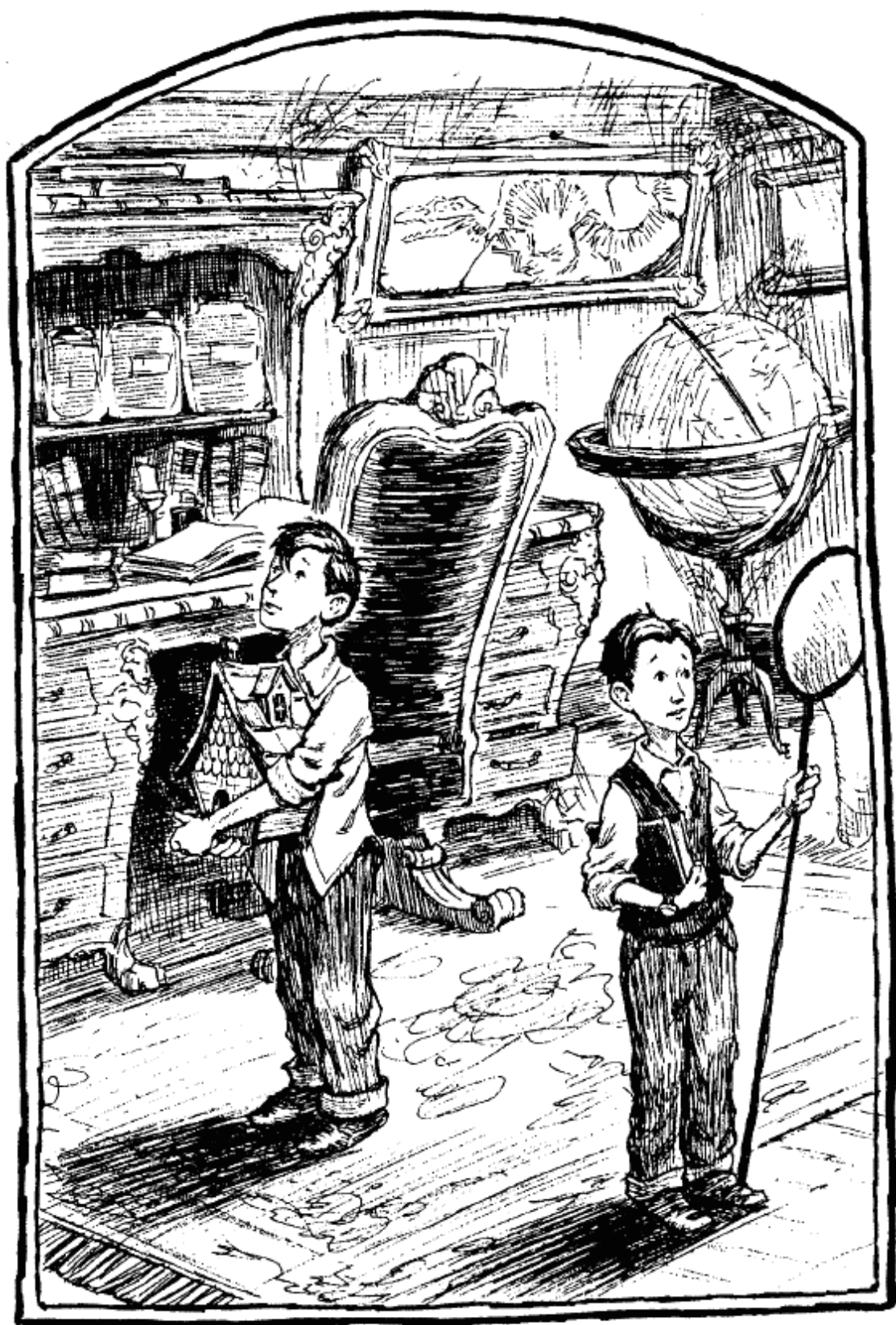
— Сигурно има — кимна сестра му.

Асансьорът се спусна отгоре и Джерард се вмъкна в него заедно с къщичката. Мелъри задърпа въжето и клетката започна да се издига в тъмнината на тясната шахта. Джерард изпита огромно облекчение, когато стигна до библиотеката.

Саймън стоеше в средата ѝ и я оглеждаше със страхопочитание.

— Какво ще кажеш? — не се стърпя Джерард.

— Страхотно! — прошепна Саймън. — Има много книги за животни. Но е ужасно студено.

– Тук е ужасно студено – прошепна Саймън и потръпна.

Джерард остави брат си да се прехласва по книгите и се огледа за тайната врата. Опита се да си представи разположението на библиотеката спрямо останалите помещения на този етаж. Накъде ли беше холът?

— Мелъри предполага, че има тайна врата — каза той.

Брат му приближи. На стената пред тях бяха библиотечните рафтове, голяма картина и шкаф.

— Картината. Да видим какво има зад нея — предложи Саймън и двамата свалиха от стената голямата картина, нарисувана с маслени бои.

Беше портрет на слаб мъж с очила, седнал сковано на зелен стол с висока облегалка. Може би е Артър Спайдъруик, помисли си Джерард. Зад портрета нямаше нищо, просто гола стена.

— Дали да не извадим някои книги от рафтовете? — зачуди се Джерард и издърпа един том, озаглавен „Загадъчните гъби и тайните на плесените“.

Саймън отвори вратите на шкафа и ахна.

— Джерард, ела. Погледни тук!

Вратите на този шкаф се отваряха към шкаф за бельо, който се намирал в съседната стая.

Само след минута Мелъри влезе през тайната врата и започна да оглежда библиотеката.

— Ама че зловещо място! — измърмори тя.

— Вярно, ужасно е! — съгласи се Саймън. — И никой друг не знае нищо за него, само ние тримата.

— И богъртът — добави Джерард.

Той окачи къщичката на стенната лампа. Мелъри и Саймън му помогнаха да я подреди, а после всеки постави вътре по нещо от себе си. Джерард остави една ръкавица — богъртът можеше да я използва за спален чувал. Саймън сложи малката чинийка, в която някога бе сипвал вода за гущерите. Мелъри явно бе повярвала на Джерард, защото пхна в къщичката своя сребърен медал със синя панделка от училищното първенство по фехтовка.

Накрая тримата огледаха къщичката. Беше станала много приятна.

— Да му оставим бележка! — предложи Саймън.
— Бележка ли? — учуди се Джерард.
— Ами да, защо не... — Саймън разрови чекмеджето на писалището и намери хартия, перодръжка с перо и шише с мастило.

— Вижте какво намерих! — Джерард показа на Саймън и Мелъри един лист върху писалището.

Беше акварелен портрет на мъж и малко момиченце. Под тях имаше избелял надпис, направен с молив: „Моята скъпа дъщеря Лусинда на 4 години“.

— Значи Артър е бил баща на леля Лусинда, така ли? — възкликна Мелъри.

— Сигурно — кимна Саймън и разчисти място върху писалището, за да напише бележката.

— Дайте на мен — предложи Мелъри. — Вие, момчета, ще пишете цяла вечност. Само ми кажете какво трябва да напиша. — Тя отвори шишето с мастило и потопа писеца, после го изпробва. Върху хартията остана криволичеща, но четлива следа.

— Пиши: „Скъпи богърт!“ — предложи Саймън.

— Мислиш ли, че това обръщение е любезно? — усъмни се Джерард.

— Любезно, нелюбезно, вече го написах — заяви Мелъри.

— „Скъпи богърт!“ — повтори Саймън. — „Пишем ти, за да ти кажем колко много съжаляваме, че развалихме къщата ти. Надяваме се да харесваш новата къща, която ти направихме, а дори и да не я харесваш, надяваме се, че ще спреш да ни щипеш, ще спреш да правиш и всички останали неща, ти знаеш кои. А ако Джефри и Лимонова капка са при тебе, моля, грижи се добре за тях, тъй като те са добри мишки.“

— Готово! — каза Мелъри и сложи последната точка. — Това ли е всичко?

Саймън кимна.

— Добре! Тогава да тръгваме — подкани ги Джерард.

Те оставиха бележката до къщичката и напуснаха библиотеката.

* * *

Следващата седмица никой от тримата не успя да отиде в библиотеката. През деня къщата гъмжеше от строителни работници, които щъкаха навсякъде, а вечер майка им ги следеше много строго и не им позволяваше да излизат от спалните.

Най-после започнаха и училище. Оказа се, че новото училище не е толкова лошо, колкото се бе опасявал Джерард. Не беше голямо, но имаше отбор по бейзбол и отбор по фехтовка за Мелъри. Освен това досега всички се отнасяха добре и с тримата и Джерард успяваше да се държи прилично.

Най-хубавото беше, че кошмарните нощни произшествия в къщата престанаха. Спря и шумоленето в стените. Само подстриганата коса на Мелъри напомняше за мистериозните събития.

За разлика от предишната седмица обаче, сега не само Джерард, а и Саймън, и Мелъри изгаряха от нетърпение да отидат отново в библиотеката.

Щастието им се усмихна едва в неделя, когато майка им отиде да пазарува и остави Мелъри да се грижи за къщата и близнаците. Тримата едва дочакаха колата ѝ да потегли и се втурнаха нагоре по стълбите към шкафа за бельо.

В библиотеката всичко беше като преди. Портретът си седеше подпрян на стената, къщичката за птици висеше на лампата, всичко изглеждаше така, както го бяха оставили преди повече от седмица.

— Я елате насам. Бележката я няма! — възкликна внезапно Саймън.

— Ти ли я взе? — обърна се Мелъри към Джерард.

— От къде на къде. Не съм взимал никаква бележка! — започна да се защитава той.

Изведнъж зад гърба им се чу кашлица. Тримата подскочиха уплашено и се обърнаха. Върху писалището стоеше малко човече, не по-високо от молив. Беше обуто в закърпени възкъси панталони с

презрамки, на главата му беше нахлупена широкопола шапка. Очите му бяха черни и подвижни като бръмбари, носът му беше голям и червен и въобще приличаше много на богъртите от справочника. Човечето държеше краищата на две каишки, а за другия край на каишките бяха вързани две мишки, които душеха възбудено въздуха и се дърпаха към ръба на писалището.

— Джефри! Лимонова капчице! — изписка Саймън, обезумял от радост, че вижда мишките си.

— Аз съм Малчо и харесвам новия си дом, но не мислете, че съм тук, за да ви благодаря с поклон! — изрече богъртът, като ги гледаше предизвикателно.

Джерард кимна. Не знаеше какво да отговори.

Мелъри зяпаше богърта така, сякаш някой я беше цапардосал изневиделица.

*Върху писалището стоеше и ги гледаше малко човече,
не по-високо от молив.*

Малчо продължи:

— За да не ви сполети ужасна съдба, съвета ми чуйте, човешки деца! „Книга за духовете“ носи беди. Вещаят звездите страшни злини. Изгорете я в огън, праха ѝ хвърлете, на ужас и смърт да не се обречете. Забранени за вас са нашите тайни. Гневът ни е страшен, бедите — безкрайни!

— Чий гняв? За кого говориш? — попита Джерард, но човечето килна шапката си, скочи от писалището на ярко осветения перваз на прозореца и изчезна.

Мелъри започна да се съвзема от шока.

— Може ли пак да видя тази книга? — попита тя.

Джерард кимна. Винаги и навсякъде носеше със себе си справочника за духове на Артър Спайдъруик.

Сестра му коленичи на пода и разлисти книгата. Прехвърляше страниците бързо, без да прочете дори дума.

— Какво правиш? — учуди се Джерард.

— Просто гледам... — каза Мелъри уплашено. — Ужасна книга! Каква тежест!

Джерард учудено вдигна вежди. Вярно, книгата не беше лека, но това едва ли беше най-важното сега.

— Ъ-ъ-ъ... Ами... — смотолеве той. — И според мен е тежка книга, но...

Върху писалището стоеше и ги гледаше малко човече, не високо от молив.

Изгорете я в огън, праха ѝ хвърлете!

— Всички тези същества, които са описани в нея... Всички тези... Истински ли са? Джерард, ако това е истина, ние няма да можем да се справим с нея. Такава тежест едва ли можем да понесем...

Едва сега Джерард разбра за какво говори сестра му. Книгата на Артър Спайдъруик разкриваше един наистина необикновен свят. Толкова необикновен, че изглеждаше страховит. В този смисъл книгата наистина стоварваше на раменете им ужасна тежест. Най-лошото бе, че срещата им с този свят предстоеше от сега нататък. Бяха съвсем в началото. Страшното тепърва предстоеше.

ЗА ТОНИ ДИ ТЕРЛИЗИ...

Роден е през 1969 г. От малък е покорен от света на фантастиката. Странното, причудливото, свръхестественото разпалва въображението му. Израства в Южна Флорида сред палми и целогодишен слънчев пек. С удоволствие лудува, колекционира насекоми, плува под вода и нощува на къмпинг под открито небе, но в същото време много обича да чете и да рисува.

Учи в художествено училище, после завършва институт по изящни изкуства. Седем години илюстрира фентъзи, а след това — книги за деца. През 2000 г. осъществява детската си мечта — сам да напише и да илюстрира книга. През 2003 г. получава отличието на „Ню Йорк Таймс“ за бестселър на автор-илюстратор.

Живее в Амхърст заедно със своята съпруга Анжела и с любимото си куче — мопсът Гоблин.

... и за холи блек

Холи Блек е родена през 1971 г. Детството си прекарва в стара викторианска къща в Ню Джърси. Расте щастливо, обградена с обич. С по-малката ѝ сестра Хейли обикалят мрачните тайнствени кътчета на къщата, играят на вълшебници и вещици, бъркат билкови отвари и отглеждат няколко плъха за домашни любимци. В този период си създава нездравословния навик да чете до 2–3 часа през нощта. Майка ѝ е художничка и подхранва въображението ѝ с порядъчен брой книги за призраци и духове, които определят по-късните ѝ интереси и занимания.

Нищо чудно, че първата ѝ книга — „Титбе: Една съвременна вълшебна приказка“ е оригинален поглед към света на фантастичните същества. Романът е публикуван през есента на 2002 г. Получава блестящи отзиви, а Асоциацията на библиотеките в САЩ го обявява за най-добра детско-юношеска книга на годината.

Днес Холи Блек живее в Уест Лонг Бранч заедно със съпруга си Тео и забележителна менажерия. Тя е страстна колекционерка на редки

фолклорни издания, на кукли на призраци и чудовища и на зашеметяваща колекция от шапки.

Тони и Холи денонощно са засипани от неприятности, тъй като сърдити гоблини и елфи им пречат да разказват за тях. Те обаче се отбраняват смело и продължат да описват удивителната история на Мелъри, Саймън и Джерард Грейс.

Пада мрак.
Мълчи гората.
Кой ни дебне
в тъмнината?
Бухал буха.
Страшно става.
Тази книга
продължава...

Чети натаявък но на своя отговорност!

ТРОЛ

*Изпод моста
кой наднича?
Ще те сграбчи!
Бързо! Тичай!*

ХОГСКУИЛ

*Кой фучи така зловещо?
Сова? Троли? Или вещици?*

*Книга втора прочети
отговора намери!*

ВИЖДАЩИЯТ КАМЪК
Книга втора от пет

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.